

Arrest

nr. 139 427 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 19 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 mei 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERBRUGGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 augustus 2008 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 28 juli 2009 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk en werd de verzoekende partij bevolen het grondgebied te verlaten.

Op 15 november 2009 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 17 april 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de verzoekende partij werd gemachtigd tot een verblijf van een jaar, geldig tot 24 februari 2013.

Op 23 februari 2013 deed de verzoekende partij bij de bevoegde diensten van de stad Gent aangifte van zijn voorgenomen huwelijk met de heer P.V.H.

Op 26 maart 2013 werd de verzoekende partij door de Dienst Burgerzaken van de stad Gent uitgenodigd voor een gesprek betreffende zijn voorgenomen huwelijk met de heer P.V.H. Op 27 maart 2013 werd het dossier overgemaakt aan de procureur des Konings voor verder onderzoek in het kader van een mogelijk schijnhuwelijk.

Op 19 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de verlenging van het tijdelijk verblijfsrecht van de verzoekende partij werd geweigerd.

Op 19 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 april 2013, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie wordt aan

de genaamde (...) geboren te Moskou, op (...) die de Rusland (Federatie van) nationaliteit heeft,

de persoon die verklaart zich (...) te noemen, geboren te Moskou op (...), en welke verklaart van Rusland (Federatie van) nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om binnen de 30 (dertig) dagen het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

X 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

REDEN VAN DE BESLISSING :

De A-kaart van betrokkene is vervallen op 24.02.2013 en hij voldoet niet aan de voorwaarden voor de verlenging van zijn verblijfsvergunning.”

Op 3 juni 2013 werd de voltrekking van het huwelijk tussen de verzoekende partij en de heer P.V.H. na advies van de procureur des Konings geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op bij gebrek aan het rechtens vereiste belang. Zij wijst er op dat het bevel werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en stipt aan dat zij in casu over een gebonden bevoegdheid beschikt.

De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient te worden toegepast.

In casu werd het bestreden bevel genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. In het voorliggend geval verblijft de verzoekende partij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt hij er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Deze vaststelling van de verwerende partij is volgens de Raad voldoende om tot de bestreden beslissing te komen en wordt door de verzoekende partij niet betwist. De verwerende partij zal, gezien de gebonden bevoegdheid, derhalve bij een gebeurlijke vernietiging van het bestreden bevel niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of dat hij er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij in principe dan ook geen voordeel opleveren.

Er zijn echter gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het gegeven dat de verwerende partij in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift onder meer de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, en van de artikelen 7 en 12 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest).

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Schending van art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en art. 7 van het Handvest van 12 december 2007 van de grondrechten van de Europese Unie.

Zoals reeds eerder aangehaald heeft verzoeker een relatie met de Heer V.H.P. en vormt hij met hem een feitelijk gezin;

Verzoeker en de Heer V.H.P. hebben aangifte gedaan van hun voornemen om in het huwelijk te treden voor de bevoegde diensten van de Stad Gent (Zie bijlage 2);

Gezien de Russische huwelijkswetgeving geen huwelijk tussen personen van hetzelfde geslacht kent, maakt de bestreden beslissing een huwelijk tussen verzoeker en de Heer V.H.P. onmogelijk en schendt de bestreden beslissing dan ook de eerder aangegeven artikels;”

De Raad wijst erop dat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte heeft als artikel 8 van het EVRM, als daarmee corresponderende bepaling.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. In het verzoekschrift wijst de verzoekende partij op haar zus, moeder en grootmoeder die in België verblijven. De Raad wijst er echter op dat de verzoekende partij niet de afhankelijkheid aantoont die conform de rechtspraak van het EHRM naast de afstammingsband wordt vereist opdat van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM sprake zou zijn. In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij verder dat zij een relatie heeft met de heer P.V.H. en met hem een feitelijk gezin vormt. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij, zonder dat zij enig bewijs aanbrengt van haar relatie, hiermee aantoont dat er sprake is van een beschermenswaardig gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM, blijkt in casu dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet betwist dat de verzoekende partij sinds 4 oktober 2012 samenwoonde met de heer P.V.H. en dat zij een huwelijksaangifte had gedaan. Onverminderd het gegeven dat uit het administratief dossier blijkt dat de stad Gent, na afloop van het onderzoek schijnhuwelijk, geweigerd heeft het huwelijk te voltrekken en ook de latere wettelijke samenwoning geweigerd werd ingevolge een negatieve woonstcontrole, dient de Raad zich te plaatsen op het moment van de beoordeling door de verwerende partij en op dat ogenblik waren er voldoende indicaties om het gezinsleven van de verzoekende partij met de heer P.V.H, zoals het bestond op het moment van de bestreden, te beschouwen als een beschermd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij nog een actueel belang heeft bij haar aangevoerde grief, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de wettelijke samenwoning geweigerd werd ingevolge een negatieve woonstcontrole, zal de Raad de inmenging in het gezinsleven bekijken zoals het bestond op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 7 van de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimitéitstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

De verzoekende partij betwist niet dat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of dat zij er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, en dat de minister aldus gerechtigd is om haar een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten te betekenen overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Het voornemen om in het huwelijk te treden stelt de verzoekende partij niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de nodige documenten die vereist zijn voor een regelmatige binnenkomst in België.

De verplichting om het grondgebied te verlaten houdt verder geen verbod in om het grondgebied opnieuw te betreden. De verzoekende partij kan nog altijd via de geëigende procedure, wanneer zij aan de voorwaarden voldoet, verblijfsrecht verkrijgen. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, betekent hoegenaamd geen breuk van de relatie en verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Het staat betrokkene vrij zich te laten vergezellen van zijn levenspartner voor de duur van de tijdelijke verwijdering. Te dezen toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan en beperkt zich in haar verzoekschrift tot het uiten van loutere beweringen. Aldus maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de inmenging in haar gezinsleven disproportioneel is. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest wordt niet aangetoond.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat zij in haar land van herkomst niet kan huwen, wijst de Raad er op dat dit niet onder de bescherming van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM valt.

De verzoekende partij voert in het verzoekschrift tevens een schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 12 van het Handvest en licht dit als volgt toe:

*“Gezien de Russische samenleving homoseksualiteit niet tolereert zal verzoeker in zijn thuisland vernederende behandelingen ondergaan en gediscrimineerd worden omwille van zijn seksuele geaardheid;
Het moge dan ook duidelijk zijn dat de bestreden beslissing de hierboven aangehaalde artikels schendt.”*

Artikel 12 van het Handvest luidt als volgt:

“Artikel 12

De vrijheid van vergadering en vereniging

- 1. Eenieder heeft op alle niveaus, met name op politiek, vakverenigings- en maatschappelijk gebied, het recht op vrijheid van vreedzame vergadering en op vrijheid van vereniging, hetgeen mede omvat eenieders recht, ter bescherming van zijn belangen samen met anderen vakverenigingen op te richten of zich daarbij aan te sluiten.*
- 2. Politieke partijen op het niveau van de Unie dragen bij tot de uiting van de politieke wil van de burgers van de Unie.”*

Ambtshalve wijst de Raad erop dat luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590, RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De verzoekende partij maakt met haar beschouwingen betreffende de beweerde homoseksualiteit van de verzoekende partij en het risico op vernederende behandelingen en discriminatie omwille van deze geaardheid geenszins duidelijk hoe de rechtsregel vervat in artikel 12 van het Handvest wordt geschonden. Het middel is dan ook onontvankelijk wat deze ingeroepen schending betreft.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering in het verzoekschrift dat zij omwille van haar homoseksuele geaardheid gevaar loopt op vernederende behandelingen en discriminatie in haar land van herkomst. Zij brengt hoegenaamd geen enkel begin van bewijs bij over de algemene situatie van homoseksuelen in haar land van herkomst. Een loutere bewering zonder enig begin van bewijs, laat de Raad niet toe te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Ten overvloede stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, ondanks haar bewering, geen asielaanvraag heeft opgestart, terwijl het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de instantie is die zich kan uitspreken over een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en dit na een doorgedreven onderzoek. Aldus lijkt het dat de verzoekende partij haar bewering zelf niet voldoende ernstig acht.

Het betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij.

In casu kan de exceptie van de verwerende partij worden aangenomen en dient te worden vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU